

Jørgen Møller: Spørgsmaalet om vor Grænsebevogtning har, som allerede nævnt, gentagne Gange været behandlet i Rigsdagen siden 1920, og vi har under disse Forhandlinger været Vidne til, at særlig Partiet Venstre har malet Forholdene ved Grænsen med de sorteste Farver, idet der har været Tale om Invasion, Indfald af plyndrende Bander og meget andet. Selv om jeg personlig aldrig har set saa mørkt paa Forholdene, tror jeg dog, at man, naar man nu taler om, at der er for mange Embedsmænd dernede, nøje bør overveje og undersøge, om det virkelig er Tilfældet. Det er rigtigt, som der er blevet sagt, at alle Partier er enige om, at vi ikke skal have flere Embedsmænd end højst nødvendigt — det gælder for mit Parti saavel som for de øvrige Partier —, men naar man kender Forholdene ved den nye Grænse — og dem tror jeg, jeg kender nogenlunde —, de Strækninger, som Grænsøgendarmeriet skal afpatrouillere, i det hele kender de geografiske Forhold, om jeg maa udtrykke mig saaledes, Terrænet dernede, og ved, hvor besværlig Nattjenesten er, og at Gendarmerne skal kunne signalisere til hinanden og helst skal kunne raabe hinanden op, tror jeg ikke, man kan sige, der er for mange til at udføre den Tjeneste, som er nødvendig til Bevogtning af Grænsen. Naar Partiet Venstre nu mener, at de urolige Forhold, der i sin Tid var dernede, ikke mere er til Stede, saa er det maaske rigtigt, at Forholdene Syd for Grænsen nu er noget mere rolige, men for Grænsøgendarmeriet kommer det jo i høj Grad an paa, hvad der ogsaa er peget paa saavel under Forhandlingerne i det andet høje Ting som af den højtærede Finansminister her i Dag, at forhindre Smugleri og lignende, som flourer den Dag i Dag vel næsten lige saa stærkt som nogle faa Aar tilbage. Den højtærede Finansminister har da ogsaa i den allerseneste Tid ment, det var paa sin Plads at indføre skærpede Bestemmelser for Overtrædelse af sligt, og det tyder jo paa, at det er nødvendigt at have en god Kontrol ved Grænsen.

De Betæneligheder, som mit Parti nærer, Betæneligheder, der ogsaa er kommet til Orde i det andet høje Ting fra konservativ Side, skyldes de Forhold, der vil blive gældende for de Personer, som nu bliver afskediget. At Afskedigelse vil betyde

Ruin for disses Hjem, kan der vel neppe være Tvivl om. Mange har maaske troet, at de, der nu afskediges, selv om det foreløbig kun er 35 Personer, fortrinsvis i Alderen under 30 Aar, er ugifte. Men saaledes er det slet ikke. Det viser sig ved Undersøgelse af disse Forhold, at alle de, der vil komme i Betragtning, paa nær 6—7 Stykker, er gifte Personer, som har tilbragt 5-6-7-8 Aar i Tjenesten dernede; og hvad betyder det, naar disse nu kastes ud i Arbejdsløshed, at de faar Adgang til Understøttelse i 100 Dage — hvad betyder det under de økonomiske Forhold og den Arbejdsløshed, der hersker her i Landet for Tiden? Det er ikke noget Ækvivalent, nogen Erstatning for den Stilling, de har haft indtil nu. De har indrettet sig paa, at det absolut var en fast Stilling, og de kunde i Henhold til Tjenestemandsløven ikke tro andet end, at det var en Livsstilling, som de kunde bygge paa. En stor Del af dem har da ogsaa, tvunget dertil af de daarlige Boligforhold, bygget deres eget Hus saa nær ved Grænsen som muligt, og naar de nu maa forlade deres Stilling og flytte bort fra den Egn, hvor de har bosat sig, vil de komme til at slaas med det økonomiske Tab, der herved paaføres dem, maaske Resten af deres Liv — det kommer man ikke udenom. Naar den højtærede Finansminister saa siger, at han vil vise sig saa imødekommende, som det er muligt, tvivler jeg ikke om, at den højtærede Finansminister personlig gerne vil gøre det. Men den Imødekommenhed, der her bør vises, maa efter mit Partis Mening strække sig videre end den, der i Øjeblikket er Tale om; thi det kan ikke blive til Ruin for Staten, om den skulde beholde disse Folk nogle Aar længere, end det foreliggende Lovforslag bestemmer. Hvis man ordnede det saaledes, at man, efterhaanden som der indtraadte Ledighed enten ved Dødsfald eller ved Pensionering, undlod at besætte Pladserne, kunde man paa den Maade indskrænke Personalet lidt efter lidt, hvis man i øvrigt kan undvære Personale dernede. Vort Parti kan ikke være med til at anbefale Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger, selv om vi skal erkende, at der er sket nogen Lempelse.

Den højtærede Finansminister talte om de Forslag, man har stillet i det andet høje Ting om et mere intimt Samarbejde